

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací ve věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním odvolacím jednání odvolání vrchního státního zastupitelství co do výroku o trestu a napadený kárný nálezn změnil v ten rozum, že se obviněnému ukládá kárný trest vymazání ze seznamu advokátů.

Z d ů v o d ů :

Odvolání vrchního státního zastupitelství je přisvědčiti, pokud uplatňuje, že obviněnému kárnou radou uložený trest zastavení výkonu advokacie na dobu 1 roku, je příliš mírný a provinění obviněného neúměrný. V úvahu přichází tu nejen, že se obviněný dopustil kárných přečinů v 15 případech a že byl před tím již opětovně kárně trestán, nýbrž v míře rozhodující padá na váhu případ dle bodu 7. kárného nálezu, který již sám o sobě činí obviněného nehodným ku dalšímu výkonu advokacie. Obviněný podle zjištění kárné rady vybral jako substitut Dr. K-ho od dlužníka částky per 2.000 Kč a 3.537 Kč 60 h, neodvedl je však, ani nevyúčtoval, ba Dr. K-mu přijetí peněz vůbec neoznámil a na dopisy jeho neodpověděl a tímto jeho jednáním bylo způsobeno, že proti dlužníkovi bylo v exekuci pokračováno. Toto jednání se skutečně při nejmenším blíží povážlivé hranici činu trestného (zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák.), a je tím více hodno zavržení, že se obviněný ani nepokusil věc tuto vysvětliti nebo omluviti. Porušil jím povinnost poctivosti při výkonu svého povolání, zároveň však i čest a vážnost stavu (§ 10 adv. ř.) v takové míře, že již z tohoto důvodu, tím více však se zřetelem k ostatním kárným přečinům a k dřívějším kárným trestům obviněného jest jeho další ponechání v advokacii v zájmu stavu a i obecnstva nežádoucí a tudíž jen kárný trest podle § 12 lit. d) disc. statutu přiměřeným.

Čís. 206 dis.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, převzal-li advokát jako jediný jednatel a právní zástupce společnosti s r. o. od druhého smluvníka příkaz, aby za něho sepsal návrh smlouvy pachtovní, ač již tehdy věděl, že je tu střet zájmů obou stran, a dal-li si za tuto práci přislíbiti odměnu a soudně ji vymáhal.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 41/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 6. června 1933, jímž byl obviněný uznán viným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání je přisvědčiti, že kárný nález nevystihuje správně obhajobu obviněného, pokud zjišťuje, že »obviněný, považovav vlastní návrh pachtovní smlouvy Oskara S-a za nedostatečný, převzal úkol, aby vypracoval S-ovi protinávrh«, a na tomto podkladě vyslovuje názor, že »nesměl převzítí při této konkrétní kolisi mandát Oskara S-a — totiž vypracovati tento protinávrh — a natož si vymíniti odměnu za vypracování nástinu smlouvy«. Obhajoba obviněného nesla se totiž — jak vysvítá z jeho vyjádřeníů a z protokolu o kárném líčení k tomu, že »naprosto nevyhovoval S-ém sepsaný a jemu — obviněnému — předaný návrh pachtovní smlouvy, že pak mezi S-em a společníky Karlem K-em a Emilem K-em a jím — obviněným — jako jednatelem společnosti s r. o. byly zjednány veškeré podmínky pachtovní smlouvy, a že teprve p o t o m S. na něm žádal, aby mu obviněný vypracoval návrh pachtovní smlouvy, na kteréžto žádosti S. trval, i když byl obviněným odkázán na svého zástupce Dr. T-a, a upozorněn, že bude za tento úkon požadovati honorář«. Na tomto podkladě dovozuje odvolání, že advokátní činnost obviněného počala teprve tehdy, když byla ukončena první fáse, t. j. když dohoda o podmínkách pachtovní smlouvy, při níž obviněný spolupůsobil jen jako j e d n a t e l mezi S-em a společníky, byla pevně sjednána, takže při následujícím a d v o k á t s k é m úkonu kolise zájmů tu již nebylo.

Leč námitce této nebylo by lze přisvědčiti, i kdyby správnost této obhajoby byla potvrzena údaji Karla K-a a Emila K-a, jejichž svědectví se dovolává odvolání, a i kdyby se dále předpokládalo, že těmito údaji je vyvrácena svědecká výpověď Oskara S-a, že k dohodě o podmínkách pachtovní smlouvy nedošlo a že ihned prohlásil návrh obviněného za nepřijatelný. V tomto případě šlo o pachtovní smlouvu, která měla býti uzavřena mezi S-em a společností s r. o. Cihlářským závodem v Ž. Obviněný sám připouští, že jako jednatel nemohl sám smlouvu uzavřítí, a že musela býti valnou hromadou schválena. Proto nebyl také obviněným vypracovaný nástin označen jako »pachtovní smlouva«, nýbrž jako »nezávazný návrh pachtovní smlouvy«. Rovněž nelze vážně pochybovati o tom, že by nešlo o definitivně uzavřenou smlouvu, pokud snad dohoda o pachtovních podmínkách se stala mezi S-em a společníky Karlem K-em a Emilem K-em, kdyžť jako smluvní strany přicházely v úvahu jednak S., jednak ona společnost s r. o., representovaná valnou její hromadou, jejíž členy nebyli toliko Karel K. a Emil K.

Z tohoto stavu věci vychází najevo, že kolise protichůdných zájmů tu byla až do okamžiku, kdy věc měla býti projednávána ve valné hromadě; vždyť, byl-li obviněný, jak se podle povahy věci samo sebou rozumí, až do tohoto okamžiku ovládán snahou, aby valné hromadě předložen byl ke schválení návrh zájemníkův c o n e j p ř í z n i v ě j š í p r o společnost, ku kterémužto cíli obviněný, třebaže byl jen jednatelem společnosti, mohl právě proto, že je i advokátem, co nejúčinněji prospěti svými právními znalostmi, pak je nasnadě, že nemohl s onou pílí,

svědomitostí a nepředpojatostí, jak to předpokládá o advokátu § 9 adv. řádu, hájiti zároveň zájmy protistrany Oskara S-a. Posuzuje-li se tedy věc i se stanoviska odvoláním uplatněného, jest přes to v jednání obviněného spatřovati porušení povinností povolání mu v §§ 9 a 10 adv. ř. uložených.

Zavdal-li pak obviněný, vymáhav žalobou na S-ovi honorář za vypracování onoho návrhu, podnět k tomu, že celá jeho závadná, tomuto nároku předcházející činnost v soudním řízení byla veřejně na přetřes přivedena a soudy plným právem nepříznivě posuzována, nelze upříti kárnému nálezu oprávnění, ani pokud uznal i na porušení cti a vážnosti stavovské. Tomu nebrání úvahy kárné rady, týkající se zprošťující části, vždyť dobrá víra byla přiznána obviněnému jen co do výše, nikoli co do důvodu zažalovaného nároku.

Čís. 207 dis.

Dospěl-li advokát k přesvědčení, že by vedení sporu jemu svěřeného bylo marné, musí žádati soud o zproštění od uloženého mu zastupování chudých ihned a bez zbytečného průtahy.

Porušení povinností povolání, neobstaral-li advokát uložené mu zastupování chudých; nevyhověl-li opětně výzvě advokátní komory, by se vyjádřil.

Poškození cti a vážnosti stavu, nesložil-li advokát zálohu advokátovi, který ho zastupoval v jeho kárné věci, ač mu to slíbil.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 3/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 12. října 1933, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Jest připustiti, že čl. XXXIII. uv. zákona k c. ř. s. nestanoví lhůtu, do které má advokát žádati soud o zproštění od uloženého mu zastupování chudých. Leč z povahy věci samé a z předpisu § 9 advokátního řádu vysvítá samozřejmá povinnost, aby advokát, dospěl-li k přesvědčení, že by vedení sporu jemu svěřeného bylo marné, vyhověl předpisu čl. XXXIII. ihned a beze zbytečného průtahy, vždyť si musí uvědomiti, že by delším průtahem, kdyby soud nesdílel jeho pochybnosti v příčině účelnosti dalšího zastupování, mohla vzejítí zastoupené straně po případě vážná újma — což odporuje předpisu § 9 adv. řádu, aby pilně a svědomitě hájil zájmy své strany i v tomto období řízení. Mimo to však vyvolává takový průtah u strany, jak právě v souzeném případě se stalo, dojem, že advokátům nezáleží na pečlivém hájení chudých